

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Tos/86/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010355
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1118010355.1

Uznesenie

Krajský súd Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Danice Veselovskej a JUDr. Vladimíra Buchvalda v trestnej veci odsúdeného X. V., v konaní o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Pp/39/2018-42 z 20. júna 2018, na neverejnem zasadnutí konanom dňa 11. septembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného X. V., I.. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Samosudca Okresného súdu Bratislava I uznesením č.k. 3Pp/39/2018-42 z 20.06.2018 postupom podľa § 66 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 415 ods.1 Trestného poriadku návrh odsúdeného X. V., v tom čase v ÚVV a ÚVTOS Bratislava, na podmienечné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0T/215/2017 zo dňa 09.01.2018, vo výmere 5 (päť) mesiacov, zamietol.

Svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: „V prejednávanej trestnej veci už zo samotného hodnotenia povereného riaditeľa ÚW a ÚVTOS Bratislava vyplýva záver o nesplnení podmienok pre podmienечné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, pričom sa výslovne neodporúča podmienечné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V tejto súvislosti súd dodáva, že hoci bol menovanému odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov, už počas tejto doby výkonu trestu „stihol“ byť disciplinárne potrestaný za porušenie ústavného poriadku. Okrem toho sa v rámci hodnotenia odsúdeného X. V. uvádza, že má značné rezervy vo vzťahu k rozvážnejšiemu konaniu, sebakontrola a predvídavosť. Už z takéhoto hodnotenia odsúdeného možno usudzovať, že v jeho prípade nemožno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ale naopak, je potrebné na neho pôsobiť výchovne a v smere jeho nápravy počas celého výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov. V prípade tohto odsúdeného totiž nemožno predmetné očakávanie ohľadne vedenia riadneho života založiť iba na výkone práce a slušnom správaní vo vzťahu k príslušníkom ZVJS, ale je potrebné ho posudzovať komplexne zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk, teda aj z hľadiska rešpektovania povinností upravených zákonom a ústavným poriadkom. K predmetnému negatívnemu hodnoteniu odsúdeného a k neodporúčajúcej stanovisku povereného riaditeľa ÚW a ÚVTOS Bratislava potom pristupujú skutočnosti vyplývajúce z odpisu registra trestov odsúdeného. Odsúdený X. V. sa v priebehu niečo vyše piatich rokov päť krát dopustil identického (druhovo zhodného) trestného činu - prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Pre odsúdenie za takýto trestný čin je aj vo výkone trestu odňatia slobody, z ktorého navrhuje svoje podmienечné prepustenie. Tento aspekt spočívajúci v predchádzajúcej trestnej minulosti odsúdeného a poznatok o špeciálnej recidíve v spojení s negatívnym hodnotením odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody vo svojom súhrne v nijakom smere neodôvodňujú záver, že od menovaného odsúdeného možno ešte pred výkonom celého súdom uloženého trestu odňatia slobody očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, čo

je taktiež jedným z atribútov účelu trest vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona. Opakované odsúdenia pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia svedčia aj o postoji odsúdeného k autorite súdnych rozhodnutí, resp. rozhodnutí orgánov verejnej moci, v dôsledku čoho možno mať opodstatnené pochybnosti o tom, že by odsúdený rešpektoval aj podmienky /prípadne uložené povinnosti a obmedzenia/ podmiennečného prepustenia.... Z uvedených vyššie popísaných skutočností možno vyvodiť bezpečný záver o nesplnení materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného X. V. z výkonu trestu odňatia slobody, pričom na tomto závere nie je spôsobilé nič zmeniť ani ponúknutie záruky zo strany riaditeľa Futbalového klubu O. za ďalšie správanie sa odsúdeného. Už viackrát spomenuté hodnotenie odsúdeného a jeho opakovaná identická trestná činnosť neumožňuje brať zreteľ na predmetnú záruku. V tomto smere možno len doplniť, že vzhľadom na to, že odsúdený sa aj v minulosti pohyboval vo futbalovom prostredí, pričom riaditeľ J. klubu O. v danej záruke uviedol, že odsúdený je jeho dlhoročným kamarátom, pričom doposiaľ evidentne žiaden pozitívny vplyv na neho vo vzťahu k páchanej trestnej činnosti nemal, možno vysloviť odôvodnené pochybnosti, či by tomu tak vôbec mohlo byť po podmiennečnom prepustení odsúdeného, resp. či by pôsobenie na odsúdeného mohlo mať na neho nejaký vplyv. T. však súd konštatuje, že ponúknutá záruka nemôže zvrátiť záver o nesplnení materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného X. V..“

Samosudca sa zaoberal a vyjadril aj k námietkam obhajcu ohľadne lehoty, ktorú má súd na rozhodnutie (§ 415 ods. 3 Trestného poriadku), tj. najneskôr do 60 dní od doručenia návrhu, ako aj k naznačenému možnému porušeniu práv odsúdeného tým, že do súdneho spisu nebolo založené písomné doplnenie k návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vrátane plnej moci obhajcu a neupovedomenie obhajcu o termíne verejného zasadnutia.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený X. V., ihneď po jeho vyhlásení, po porade s obhajcom, sťažnosť, ktorú písomne zdôvodnil obhajca v mene odsúdeného konštatujúc prioritne, že spolu so žiadosťou odsúdený predložil aj plnú moc pre obhajcu, ktorá sa však „stratila“ a tiež boli obhajcom osobne súdu doručené písomnosti, ktoré sa však nedostali do spisu, čo považuje za veľmi výrazný zásah do práva na obhajobu, resp. na spravodlivý súdny proces. Ďalej argumentoval: „Môj obhajca sa len náhodou dozvedel z internetu, že toto verejné zasadnutie sa má konať. Oficiálne cestou súdu o ňom nebol informovaný, súd s ním vôbec nekomunikoval. Dokonca, môj obhajca musel priamo na pojednávaní tieto dokumenty opätovne predložiť, resp. založiť do spisu - išlo o 1/- plnú moc, 2/- doplnenie návrhu na podmiennečné prepustenie a 3/- spoločenskú záruku futbalového klubu. Je pochopiteľné, že konajúci sudca sa nemal šancu s týmito dôležitými dokumentmi dôkladne oboznámiť, a preto ani pri samotnom rozhodovaní neboli vzaté na zreteľ. Sudca tieto dokumenty len letmo prezrel, ale vôbec ich nečítal... To mu samozrejme nedávame za vinu, keďže to dovtedy vôbec nemal zaradené v spise. Ale takáto situácia, že v súdnom spise sa nenachádzajú viaceré dôležité dokumenty doručované dvoma rôznymi spôsobmi - tak takáto situácia nabáda k zvýšenej obozretnosti a nedôvere v takého rozhodovanie. Je to neférové, pretože sa vytráca objektivita. Nazdávam sa teda, že boli porušené tieto moje práva v súdnom konaní. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane (III. US 313/05; porovnaj aj rozsudok S. vo veci De K. a Q. v. Z. z 24. februára 1997, § 53, III. US 186/02). Táto zásada vyjadrujúca právo na spravodlivý proces, nutnosť rovnakých pravidiel hry alebo tiež princíp rovnosti zbraní pre všetkých účastníkov súdneho konania je ďalej rozvedená v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ale predovšetkým v Trestnom poriadku (obdobne IV. ÚS 35/02). Ak súd nemal predložené pri rozhodovaní všetky podklady (bez môjho zavinenia), tak sa cítim znevýhodnený oproti právam prokuratúry a pedagogičky, ktorá predkladala moju hodnotiacu správu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, prejednaná súdom - pričom nevnímam, že by požiadavka spravodlivosti bola v takejto situácii naplnená. Pojem spravodlivosť konania, v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe spája princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti, ktoré boli v tomto prípade porušené. Takisto nebol zabezpečený môj prístup k súdu, resp. predloženie dôležitých dokumentov súdu. Bolo porušené aj moje právo na obhajobu, ak zo strany UVTOS nebola súdu predložená aj plná moc spolu s mojim návrhom na podmiennečné prepustenie (hoci tam zmienka o zastupovaní je). Ďalej mi bolo odňaté moje právo na dôkaz (t.j. musí mi byť poskytnutá dostatočná a primeraná možnosť spochybniť dôkazy svedčiace v môj neprospech čomu musí predchádzať poskytnutie informácie o existencii takýchto dôkazov a navrhnúť dôkazy svedčiace v môj prospech - a tieto fakticky neboli vôbec zohľadnené). Ako už bolo vyššie spomenuté, tak súd sa mojimi písomnými argumentmi doručenými mojim obhajcom vôbec nezaoberal a z objektívnych dôvodov ich ani neprečítal. Hoci boli včas doručené do podateľne súdu. V mojom

záujme určite nebolo, aby sa toto verejné zasadnutie z týchto dôvodov odročovalo na neskôr, keďže som mal za to, že so svojou žiadosťou uspejem - resp. chcel som uspieť čo najskôr. To už sa mi žiaľ, nateraz nepodarí... Pri záverečných návrhoch prokurátor aj pedagogička nenavrhli striktné môj návrh na podmienené prepustenie zamietnuť - konečné rozhodnutie ponechali na voľnej úvahe súdu. Z toho možno vyvodiť záver, že by v prípade vyhovenia mojej žiadosti súhlasili s mojim podmieneným prepustením. Takéto nerozhodné stanoviská sú skôr v môj prospech, ako neprospech - ale ani toto súd nehodnotil pozitívne. Z časového hľadiska súd rozhodoval o mojej žiadosti o podmienené prepustenie po viac ako 3 (vykonaného) trestu. Iste je Vám známe, že pri prečinoch sa má rozhodovať po uplynutí polovičky trestu. Avšak v mojom prípade sa rozhodovalo až po uplynutí 3 trestu - to je doba, keď možno podmienené prepustiť odsúdených za obzvlášť závažné zločiny. Bol charakter mnou spáchaného trestného činu taký, že nebolo možné ma podmienené prepustiť ani po 3/4 trestu? Je z penologického hľadiska môj trest obdobný, ako trest za obzvlášť závažný zločin? Za absurdné považujem aj to, že do riadneho uplynutia môjho trestu zostáva cca 1 mesiac. Boli súd, pedagogička aj prokurátor skalopevné presvedčení, že práve tento jeden mesiac je natoľko potrebný, aby sa dovŕšila moja náprava? Zástupca UVTOS, ani hodnotiaci správa vôbec neuvádzali informácie o tom, čo tento posledný mesiac bude potrebné vykonať, alebo aké úkony so mnou navrhujú absolvovať, aby sa moja náprava dovŕšila. Išlo teda o príliš formalistický prístup v hodnotiacej správe a následne aj pri rozhodovaní o zamietnutí môjho návrhu na podmienené prepustenie. Alebo sa mám domnievať, že posledný mesiac pasívne Alebo sa mám domnievať, že posledný mesiac pasívne strávený v UVTOS je pre mňa to najvhodnejšie riešenie? Som si vedomý toho, že o tejto sťažnosti sa bude rozhodovať zrejme až po prepustení z výkonu trestu v riadnej dobe. Napriek tomu trvám na tom, aby sa moja vec opäť spravodlivo prejedнала, a aby sa vykonala náprava. Žiadam, aby Krajský súd v Bratislave aspoň konštatoval, že prišlo k porušeniu mojich práv. Pri rozhodovaní o sťažnosti poukazujeme aj na dôvody uvedené v písomnom vyjadrení, ktoré zasielal môj obhajca, a ktoré sa nedostali pôvodne do spisu (až následne, keď ich obhajca priamo na verejnom zasadnutí predložil súdu). Na dôvodoch uvedených vo vyjadrení trváme.“

Záverom požiadal o podmienené prepustenie odsúdeného X. V..

Krajský súd podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku ako nadriadený orgán preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie, ktoré napadnutým výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 415 Trestného poriadku platí

(1) O podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí. Ak bol návrh odsúdeného o podmienené prepustenie zamietnutý, môže ho odsúdený opakovať až po uplynutí jedného roka od zamietnutia okrem prípadu, že návrh bol zamietnutý len preto, že ho odsúdený podal predčasne.

(2) Ak podmienené prepustenie navrhne riaditeľ ústavu na výkon väzby alebo riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom odsúdený vykonáva trest, alebo sa k takému návrhu pripojí, môže rozhodnutie o tom, že odsúdený sa podmienené prepúšťa, urobiť so súhlasom prokurátora aj predseda senátu.

(3) O návrhu podľa odsekov 1 a 2 rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia.

Podľa § 66 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 odsek 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku: Nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

- a) nie je prípustná,
- b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo
- c) nie je dôvodná.

Z obsahu predloženého spisového materiálu je zistiteľné, že odsúdený X. V., v čase rozhodovania prvostupňového súdu vykonával trest odňatia slobody uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. OT/215/2017 zo dňa 09.01.2018, ktorým bol uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom a súčasne mu bol uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 4 (štyri) roky a uložený trest odňatia slobody začal vykonávať dňom 01.03.2018, kedy nastúpil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody a predpokladaný koniec jeho výkonu bol určený na 26.07.2018.

Odsúdený X. V., podaním zo dňa 11.05.2018 požiadal o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorá žiadosť bola spolu s hodnotením povereného riaditeľa ÚVV a ÚVTOS Bratislava, ohľadne správania sa odsúdeného počas výkonu trestu, doručená prvostupňovému súdu dňa 21.05.2018.

V žiadosti konštatoval, že formálne podmienky pre rozhodnutie o podmienenom prepustení sú splnené, má za to, že doposiaľ vykonávaný trest už splnil svoj účel, počas výkonu trestu je pracovne zaradený a všetky svoje povinnosti si plní podľa svojich najlepších schopností a možností. K osobným pomerom uviedol, že doma má dvoch maloletých synov vo veku 7 a 5 rokov, s ktorými žije spolu so svojou družkou v jednej domácnosti a títo sú na neho citovo naviazaní. Svoje konanie oľutoval.

Z hodnotenia povereného riaditeľa ÚVV a ÚVTOS Bratislava, vypracovaného na odsúdeného dňa 14.05.2018, je zistiteľné, že odsúdenému boli stanovené krátkodobé ciele zaobchádzania v diferenciacnej skupine „A“, avšak menovaný tieto krátkodobé ciele programu v časti edukácie neplní, a to z dôvodu porušenia ústavného poriadku - nedostavenia sa na rannú previerku početného stavu odsúdených vykonávanú vedúcim zmeny a referentom režimu otvoreného oddelenia. Odsúdený je okrem iného vedený tiež k rozvážnejšiemu konaniu, sebakontrolu a predvídavosti, v čom má ešte značné rezervy. Počas výkonu trestu odňatia slobody odsúdený svoje správanie a vystupovanie nie vždy prispôbil podmienkam vo výkone trestu a zásadám uvedeným v ústavnom poriadku, v dôsledku čoho mu bol uložený aj disciplinárny trest a to dňa 02.05.2018 - pokarhanie za porušenie plnenia zákonných povinností. Vo vzťahu k príslušníkom je disciplinovaný, doposiaľ plnil ich príkazy a pokyny a tiež dodržiaval zásady slušného správania a vystupovania voči spoluodsúdeným mužom. Náležitú pozornosť venuje úprave svojho zovňajšku a v osobných veciach si udržiava poriadok. V rámci výkonu práce neboli zaznamenané žiadne negatívne ohlasy od objednávateľa prác. Za pracovné výkony mu bola vedúcim práce vyslovená pochvala.

Záverom je v hodnotení konštatované, že vzhľadom na porušenie zákonných povinností počas výkonu trestu odsúdený nepreukazuje splnenie podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a neodporúča sa podmienené prepustenie.

Na verejnom zasadnutí odsúdený zotrval na podanej žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody s oľutovaním trestnej činnosti.

Obhajca odsúdeného sa na verejné zasadnutie dostavil, bez toho aby bol o tomto upovedomený, nakoľko súdu nebola doručená plná moc, ktorú mu udelil odsúdený. Obhajca predniesol doplnenie k návrhu na podmienené prepustenie odsúdeného v zhode s písomne podaným, ktoré v rámci verejného zasadnutia, založil do spisu spolu s vyjadrením predsedu Futbalového klubu O. ohľadne osoby odsúdeného.

Prokurátor prítomný na zasadnutí ako aj zástupca ÚVTOS Bratislava ponechali rozhodnutie o žiadosti odsúdeného, na úvahe súdu.

Nadriadený súd, po oboznámení sa so spisovým materiálom, dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je zákonné a správne, pretože v posudzovanom prípade, u odsúdeného X. V. nebola splnená jedna zo základných podmienok vyžadovaná ustanovením § 66 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona pre jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Hodnotiaci záver prvostupňového súdu, že odsúdený nespĺňa podmienky vyžadované ustanovením § 66 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, si vo veci konajúci senát plne osvojuje a v rámci postupu svojho konania na ne ako na správne v celom rozsahu odkazuje, a to bez potreby opakovania týchto dôkazov (str. 3 až 5 napadnutého uznesenia). Aj podľa zistení sťažnostného súdu, odsúdený X. V. nespĺňa podmienky predpokladané vyššie uvádzaným ustanovením, z hľadiska materiálnej stránky.

V kontexte s uvedeným, krajský súd poukazuje na hodnotenie Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody zo dňa 14.05.2018, už v tomto uznesení vyššie uvádzané.

Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení, vychádzajúc z ustanovenia § 66 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, musí súd zhodnotiť konanie odsúdeného pred spáchaním trestného činu, jeho správanie vo výkone trestu, a zároveň reálne zhodnotiť predpoklad, či v budúcnosti povedie riadny život, pričom prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. V danom prípade je potrebné konštatovať, že odsúdený X. V. vo výkone trestu odňatia slobody zatiaľ nepreukázal splnenie podmienok pre prípadné podmiennečné prepustenie a aj krajský súd dospel k záveru, že v prípade odsúdeného je ďalší výkon trestu dôvodný a potrebný v záujme naplnenia účelu trestu, a zároveň aby bol naplnený reálny predpoklad, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život, a to najmä s prihliadnutím na charakter ním spáchaného trestného činu.

V nadväznosti na uvedené je nutné vziať do úvahy, že podľa odpisu z registra trestov bol odsúdený X. V., šesťkrát súdne trestaný, a to v roku v roku 2002 pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a v ostaných piatich prípadoch to bolo výlučne pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia § 348 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona (v roku 2012, dvakrát v roku 2014, v roku 2016 a v roku 2018), z čoho bez pochyb možno vyvodit', že predchádzajúce odsúdenia u neho nevedli k požadovanej náprave a nemali na neho požadovaný výchovný vplyv.

K námietkam uvádzaným obhajobou, že hoci obhajca odsúdeného doručil do podateľne, dňa 12.06.2018, doplnenie návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vrátane plnej moci pre obhajcu, ktorá nebola do spisu založená, sa vyjadril sudca prvostupňového súdu na str. 5 a 6 napadnutého uznesenia, a k tomuto nemá nadriadený súd potrebu sa opakovane vyjadrovať, nakoľko sám sudca uviedol, že mal dostatok času sa v rámci konania verejného zasadnutia s písomnosťami, predloženými obhajcom, oboznámiť. Toto vyjadrenie sudcu je akceptovateľné aj z pohľadu toho, že sa jedná o písomnosti v rozsahu 6 strán, z toho dve písomnosti sa týkajú zvolenia obhajcu (konkrétne sa jedná o dohodu o plnomocenstve a substitučnú plnú moc- čl. 32 a 33), ktoré sú opatrené dátumom 20.06.2018.

K namietanému porušeniu práv odsúdeného tým, že súd o jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie rozhodol po viac ako 3 (vykonaného) trestu a podľa obhajoby mal pri prečinoch rozhodovať po uplynutí polovičky trestu, aj krajský súd v zhode s argumentáciou prvostupňového súdu (str. 5 - druhý odstavec) konštatuje, že podľa odseku 3 ustanovenia § 415 Trestného poriadku platí, že o návrhu podľa odsekov 1/ a 2/ (§ 415 Trestného poriadku) rozhodne súd najneskôr do 60 dní od jeho doručenia, teda zákonodarca zreteľne uviedol, že požaduje rozhodnutie súdu v lehote do 60 dní od doručenia návrhu. Je žiaduce pripomenúť, že žiadosť odsúdeného je datovaná dňom 11.05.2018, súdu spolu s hodnotením ústavu na výkon trestu odňatia slobody bola doručená dňa 21.05.2018 a verejné zasadnutie sa uskutočnilo dňa 20.06.2018 t.j. lehota na rozhodnutie súdu (do 60 dní od doručenia návrhu) rozhodne dodržaná bola. Vzhľadom na rozvedené, potom úvahy obhajoby v danom smere, možno označiť za nesprávne.

K výtku, že o návrhu odsúdeného bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté negatívne, sťažnostný súd dodáva: rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (ako aj rozhodnutie o sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu) nie je meritórnym konaním vo veci viny a trestu (ten už bol sťažovateľovi právoplatne uložený), ale ide o osobitné návrhové konanie spadajúce do právneho režimu vykonávacieho konania (IV. časť Trestného poriadku), pričom na kladné rozhodnutie vyhovujúce žiadosti nemá žiaden právoplatne odsúdený (ani sťažovateľ) právny nárok. Pri rozhodovaní o takejto žiadosti odsúdeného všeobecný súd v zásade skúma len naplnenie hmotnoprávných podmienok (§ 66 a nasl. Trestného zákona) a procesnoprávných podmienok (§ 415 a nasl. Trestného poriadku), za splnenia ktorých môže rozhodnúť o podmiennečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia

slobody. Rozsahu rozhodovania súdu, ktorý je limitovaný len skúmaním tých podmienok, ktoré zakladajú právomoc súdu podmiennečne prepustiť odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, potom zodpovedá aj povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Podmiennečné prepustenie pred výkonom celého uloženého trestu treba považovať za faktickú modifikáciu dôsledkov právoplatného odsudzujúceho rozsudku súdu, ktorým bol odsúdenému uložený trest za ním spáchaný trestný čin. Rozhodnutím o podmiennečnom prepustení totiž súd, ktorý rozhoduje o žiadosti odsúdeného, de facto skracuje výmer trestu, ktorý odsúdenému právoplatne uložil súd rozhodujúci o vine a treste, ktorý pred rozhodnutím o výmere trestu skúmal všetky okolnosti rozhodujúce podľa Trestného zákona pre jej určenie. V prípade sťažovateľa okresný súd dospel k záveru, že odsúdený X. V. nespĺnil hmotnoprávne podmienky, za splnenia ktorých by ho mohol podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody (§ 66 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona).

Krajský súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že u odsúdeného, s poukazom na jeho trestnú minulosť, nie je splnená podmienka dôvodného očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život. S uvedeným korešponduje aj hodnotenie povereného riaditeľa Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, ktorý neodporučil podmiennečné prepustenie. Krajský súd zároveň nezistil, že by hodnotenie riaditeľa bolo účelové v snahe poškodiť odsúdeného, pričom návrh riaditeľa má len odporúčací charakter a je na súde, či sa ním bude riadiť, alebo nie. Nie je namieste argumentácia obhajcu, že pri záverečnom návrhu jak prítomný prokurátor tak aj zástupca ústavu ponechali rozhodnutie na úvahu súdu a preto malo dôjsť k prijatiu kladného rozhodnutia ohľadne odsúdeného X. V.. M. všetky uvedené skutočnosti potom naozaj nezostáva nič iné len konštatovať, že odsúdený dosiaľ ešte nepreukázal, že možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Okresný súd preto postupoval správne, keď žiadosť odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol, pre nespĺnenie materiálnej podmienky. Svoje rozhodnutie pritom náležite a fundovane odôvodnil.

Súdu prvého stupňa nemožno vytknúť žiadne pochybenie, ktoré by vyžadovalo korekciu jeho rozhodnutia.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené neakceptoval požiadavku odsúdeného X. V. na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.